

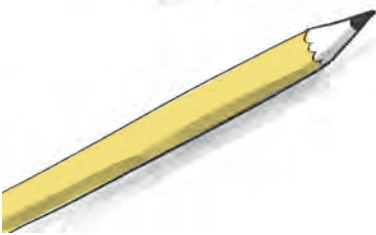
ISILTILI ŞEYLER KOLEKSİYONCUSU

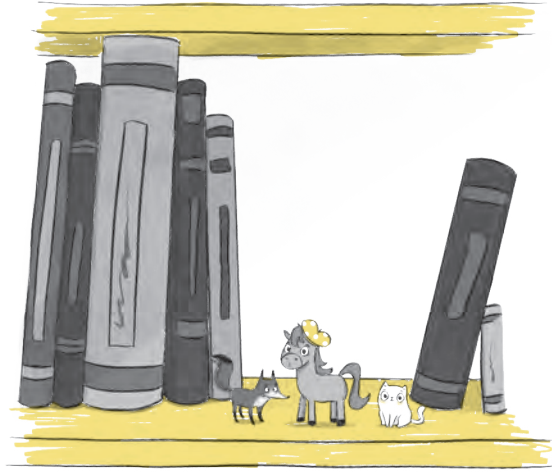
ŐENİZ BAŐ

ÇİZER:
EDA ERTEKİN

FELAKETLERİN BAŞLADIĞI SABAH

Bu hikâye çok tatlı, çok zeki bir kız ile çok akıllı, cesur ve görünmez bir köpek hakkındadır. Küçük kız benim yakından tanıdığım biridir. Lütfen ısrar etmeyin, nereden tanıdığımı söyleyemem.

Köpek ise rivayete göre benim tarafımdan barınakta bulunmuş. (Bu rivayeti uyduzan küçük kızdır ama bu bilgi aramızda kalsın.) Köpeğe dönecek olursak; daha bir-

kaç aylıkken ailesinin yanından alınivermiş. Kimler yapmış bunu bilmiyoruz ama kötü kalpli oldukları kesinmiş. Bu insanlar köpekçığı çöpün yanına bırakmışlar. Belediyenin iyi kalpli temizlik görevlileri de onu bulup barınağa götürmüşler. İşte ben köpeği orada görmüşüm.

Köpek acıklı ve ürkek gözlerle bana bakıyormuş. İçim ona öyle bir ısınmış ki alıp evime getirmişim. Daha yoldayken tasmaşını, mamasını almışım. Evde ona çok güzel bir köşe hazırlamışım. Ama köpeklerle hak ettiği kadar ilgilenememişim. Çünkü çok çalışıyordum ve sürekli seyahat ediyordum. O yüzden küçük kızdan ona bakımını istemişim.

Küçük kız bunu hemen kabul etmiş. Çünkü o, tam bir hayvan dostuymuş. Büyüyünce hayvan bakıcısı olmak istediği zamanlar da olmuş. Galiba dört yaşındaymış. Ama artık okula gidiyormuş ve şimdi kâşif olmak istiyormuş. Küçük kız, kâşifliğinin hayvanlarla ilgilenmesine engel olmayaca-

ğını düşünüyormuş. Hatta seyahat ederken sıra dışı hayvanlar bulabilirmiş. Mesela; okyanusun derinliklerinde, dağların doruklarında ya da ormanların kuytu köşelerinde...

Sevgili okurlar;

Bu kadar bilgi vermem yeterlidir herhâlde. Artık hikâyeye başlayalım mı?

Bir dakika, ne sordunuz? Ben kim miyim?

Bana Anlatıcı diyebilirsiniz. Bilirsiniz işte, gerçek ya da uyduruk hikâyeleri toplayıp yayan insanlar vardır. Aslında hayvanlar da olabilir. Belki bitkiler. Kim bir saksağanın ya da ısırganın hikâyeye anlatmadığını iddia edebilir! Ben edemem. İşte ben de o anlatıcılardan biriyim.

O hâlde anlatmaya başlıyorum.

Yine bir şey sordunuz. Kızın adı mı?

Adı Zeynep Gülsu. Dokuz yaşında. Anne ve babasıyla yaşıyor. En yakın arkadaşının adı “B” harfiyle başlıyor. En sevdiği yemek suşi. Suşiyi bilenleriniz vardır. Yosun, pirinç ve balıkla yapılır.

Köpeğin adı Çaklınt. Aslında adı Çikolata'ydı. Ama Zeynep bebişken çikolataya Çaklınt diyordu. Köpeğin adı da öyle kaldı. Çaklınt iki yaşında. Görünmez bir köpek olduğundan sonsuza kadar iki yaşında kalacak. Cinsini bilemiyoruz. Küçük kızın keyfine bağlı. Bir gün çoban köpeği oluyor, bir gün teriyer. En iyisi siz onu bir teriyer olarak hayal edin.

Başka sorunuz var mı?

Yok mu? Harika! Hikâyeye başlıyoruz.

Günlerden pazartesi ya da çarşamba değildi. Bunu çok iyi biliyorum çünkü sonbahardı ve küçük kız okula gitmemiştii. Bu durumda cumartesi ya da pazar olabilirdi. Pazar diyelim.

Zeynep, küçük, şirin bir şehirde yaşıyordu. Evi denize çok yakındı. Aradan sadece bir yol geçiyordu. Yolun iki tarafında boylu boyunca ağaçlar uzanıyordu. Ardında incecik kumlarıyla harika bir

sahil vardı. Bir çocuk için mutluluk verici bir yerdi diyebiliriz.

Olayların geçtiği gün, sonbahar olmasına rağmen sıcak ve güneşliydi. Zeynep böyle bir pazar günü yaşadığı için sevinçliydi. Sahilde biraz oynayabilirdi. Hemen en sevdiği mavi pantolonu ve tek boynuz baskılı bluzunu giydi. Küçümen oyuncaklarla doldurduğu çantasını sırtına taktı. Hep cebinde taşıdığı uğurlu kristal taşını kontrol etti. Burada belirtmek zorundayım ki taş kristal falan değildi. Sadece plastik bir boncuktu. Ama bunu küçük kıza söylemesek de olur, değil mi?

Zeynep ayakkabılarını giyerken annesinden Çaklıntı'nın tasma kayışını vermesini istedi. Annesi şaşkın şaşkın bir süre kayışı aradı. Zeynep'in sabrı tükendi.

“Off anne, o görünmez bir köpek. Kayışı da görünmez işte. Şuradan bir yerden kayışı alıyormuş gibi yapman yeterli.”

Nihayet evden çıktı. Çaklıntı'nın tasma-sını sıkıca tutarak yolun karşısına geçti.

Kumsala varınca çantasını boşalttı ve oyun alanını kurmaya başladı. Azıcık sonra Cici, Mina ve Tilkicik yan yana dizilmişlerdi. Tam önlerinde Zeynep'in kuma açtığı kuyu duruyordu. Önemli bir amacı yoktu. Ortada bir kuyu olmasının iyi olacağını düşünmüştü.

Zeynep, Çaklıntı'la beraber kumlara uzandı. Ne oynayabileceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Küçük kız, birden yerinden sıçradı.

"Çaklıntı!"

Çaklıntı görünmez kulaklarını dikti.

"Bu saydığın oyunlar olmaz!"

Aslında Çaklıntı hiçbir şey saymamıştı. Çünkü dedim ya, o görünmez bir köpekti. Bugüne kadar "hav" demişliği bile yoktu. Ama küçük kız bunu pek umursamıyordu.

"Sen ve ben, içine atlayacağımız fantastik bir macera bulmalıyız."

Çaklıntı'nın kafası karışmıştı.

“Hımm, ne olabilir ki diyorsun sanırım. Düşünelim: Alice gibi bir deliğe giremeyiz. Annem hayatta izin vermez. Küçük Prens gibi bir gezegende tek başımıza yaşayamayız. Babam hemen bizi bulur!”

Çaklınt ümitsizliğe kapılmıştı.

“Hemen asma suratını öyle köpekçik! Düşünüyorum daha. Hımmm...”

Bu arada Zeynep’in fark etmediği gelişmeler oluyordu. Önlerindeki kumluk hareketlenmiş, kuyunun ağzından akıp gidiyordu. Hatta Cici ve Mina’nın ayakları kaymaya başlamıştı. Tilkicik göz ucuyla onları izliyordu. Ne yazık ki o oyuncak bir tilkiydi ve arkadaşlarını tutamazdı.

Çaklınt da akıp gitmekte olan kumları endişeyle seyrediyordu. Zeynep’in an be an derinleşen kuyuyu fark etmesini umuyordu. Ama bu olmadı. Kuyu usulca Cici’yi yuttu. Ardından Mina ve Tilkicik de kuma karışıp gittiler. Kuyu Mina’nın kuyruğunu hüpletirken Zeynep çılgılık attı.

“Çaklınt, olamaz, bu kuyu her şeyi yutuyor. Oyuncaklarım!”

Çaklınt ne yapacağını bilemiyordu, zaten o da kayıyordu. Birden bir el, hayali tasmaından tutup onu havalandırdı. Çaklınt, Zeynep’in kararlı sesini duydu.

“Oyuncaklarımı bırakamam, bensiz ödleri patlar. Biz de gidiyoruz.”

Çaklınt sonrasını tam hatırlamıyor. Aklında kalanlar: Kuyuya atlamak, yere düşmek ve ışık.

KUYUNUN ARDINDAKİ YER

Neyse ki kendine gelmişti. “Bak, Alice gibi delikten geçiverdik.” dedi Çaklınt. Zeynep ağzı açık kalakaldı. Hangisi daha tuhaftı? Kuyudan düştükleri ısıltılı yer mi yoksa Çaklınt’ın konuşması mı? En iyisi her şey normalmiş gibi davranmak, diye düşündü.

“Çaklınt, acaba neredeyiz ve burada kimler yaşıyor?”

Çaklınt’ın yaşam tecrübesi çok azdı. Zeynep’in hayal gücünden doğmuştu ve oradan hiç ayrılmamıştı. Bu yeni yer ona göre çok güzeldi. Hem artık bir sesi ve be-

deni vardı. Havada titreyen kuyruğuna sevgiyle baktı. Sonra güçlü bir şekilde **"HAV!"** dedi. Sesi ne de tatlıydı... Zeynep ise sevinçten kıpır kıpırdı çünkü nihayet havlayan bir köpeğe sahipti. Capcanlı karşısında duran Çaklıntı'ya sarıldı. Uzun yıllar sonra karşılaşan iki eski dost gibiydiler.

Çaklıntı, Zeynep'in kollarından nazikçe sıyrıldı. **"Oyuncaklar nerede?"** diye sordu endişeyle. **"Olamaz!"** diye çığlık attı Zeynep. **"Onlarla aynı yere düşmemişiz!"** Telaşla etrafına bakındı. Önlerinden bir yol geçiyordu ve bomboştu. Yolun ardında çayırlar uzanıyordu ve bomboştu. Daha uzaklarda rengârenk bir şehir gözüküyordu ve belki de doluydu.

"Çaklıntı, o şehre ulaşmamız lazım. Belki oyuncaklarım oradadır."

Çaklıntı kısa bacaklarıyla bir günde ora-

ya varamayacağını düşündü. Zeynep de onunla hızlı gidemeyeceğinin farkındaydı. İki arkadaş çaresizce ufka doğru baktılar. Bu hüzünlü anı, gıcırdayan bir ses bozdu.

“Affedersiniz, 9.45 kedisi geçti mi?”

Zeynep diplerinde biten iki karış boyun-
daki oyuncak bebeği hayretle süzdü. Saçla-
rı biraz yoluktu ama yanakları pespembe,
gözleri pırıl pırıldı. Omzuna astığı, içi tıka
basa dolu bir çantası vardı.

Zeynep’in karnına basınca konuşan be-
bekleri olmuştu. “Merhaba, ben Luna.”
gibi şeyler söylüyorlardı. Oysa bu bebek
soru soruyordu. Çaklıntı cevap vermesi için
Zeynep’i dürttü.

“9.45 kedisi diye bir şeyi ilk defa duy-
dum. Hatta burası neresi onu da bilmiyo-
rum.”

Bebek, Zeynep’e küçümseyerek baktı.

“Seni görünce ne iri bir bezbebek, diye
düşünmüştüm. Meğer sen, bildiğimiz in-
sanmışsın!”

Zeynep onun alaycılığını görmezden geldi. Bu yerde yabancıydı ve yardıma ihtiyacı vardı.

“Burada insan yok mu?”

Bebek, Zeynep’e birkaç iğneleyici söz daha edecek gibiydi. Neyse ki önlerinden patırdayarak geçen kedi dikkatini dağıttı. Kedi biraz önlerinde aniden durdu ve yine aniden geri geldi. Tam önlerinde bekledi.

“Kusura bakmayın, üç dakika geciktim. Siz... geliyor musunuz?”

Zeynep devasa kediye ve arkasındaki üstü açık tahta arabaya bakakaldı. Oynacaklarla doluydu! Robotlar, plastik oyuncaklar, pelüşler... Bebek, sarkan ip merdivene tırmanarak arabaya bindi. Çaklıntı da onun arkasından içeri atladı. Kedinin ağırlık altında zorlandığı belli oluyordu. Yüzünü buruşturarak Zeynep’e baktı.

“Sen, iri bebek... Arkamızdan koşmak zorundasın.”

Araba takırtılar çıkararak hareket etti.

Zeynep hem koşuyor hem de arabanın içindeki bebeğe sorular soruyordu.

“Burada kimler yaşıyor?”

Bebek cevap vermiyordu.

“Oyuncaklarım buraya düştü. Acaba hiç beyaz bir at gördünüz mü? Sarışapkası vardı.”

Bebek suratını asıp diğer oyuncakların arasına doğru kaydı.

“Biri bana cevap verebilir mi?” diye sızlandı Zeynep.

Tahta arabadaki oyuncaklardan mırıltılar yükselmeye başladı. Zeynep, “Ne diyorlar, Çaklnt?” diye sordu. Çaklnt küçük kulaklarını dikleştirip fısıltıları dinledi.

“Burada kayıp oyuncaklarla terk edilen hayvanlar yaşıyormuş.”

Sonra kendisini çekiştiren örgü maymuna doğru eğildi. Maymunun anlattıklarını başını sallayarak onayladı. Soluk soluğa kalan Zeynep’e doğru bağırdı.

“Ve burada ilk defa insan görüyorlarmış.”

Bebeğin sesi, sıkıştığı oyuncakların arasından duyuldu.

“Köpek, insanını başıboş dolaştıramazsın. İnince tasmandan tutsun.”

Zeynep bebeğin ukalalığından sıkılmıştı. Neyse ki Çaklnt’ın minik havlamaları onu sakinleştiriyordu. Üstelik şehir artık çok yakındaydı. Gürültüsü Zeynep’in kulaklarına ulaşıyordu. Havlayan, miyavla-

yan, guguklayan, gıcırdayan seslerdi bunlar. Ne dediklerini anlamasa da seslerden yayılan duygular kalbine dokunuyordu. Arabadakiler de sessizleşmişti. Ama küçük kız, şüpheli bakışların üzerinde olduğunu hissediyordu.